

Den store paraden

Vera sov egentlig aldri godt, så det var ikke vanskelig for henne å komme seg opp om morgenen.

Det var knapt daggry, men hun hadde allerede lagt sitt gamle karosseri til bløt i bilvasken. Hun likte å vaske seg i ro og mak, fordi på denne tiden var det ingen som forstyrret henne. Hun hørte ingen som sto utenfor og maste: - Skynd deg nå, vi vil også vaske oss! Og hun hadde tid til å tørke speilene skikkelig og pusse hjulkapslene.

Denne dagen ble hun også ferdig tidlig, dagen da Blåsterby gjorde seg klar til Ren By – paraden.

Selv om hun pusset støtfangerne sine litt mer enn vanlig, passet hun på å vekke de andre avfallsbilene tidsnok, slik at de ikke skulle komme for sent til feiringen.

- Våkne opp, dovendyr! Opp og hopp! Garasjedøra gikk opp på vid gap, og Veras blide stemme fylte rommet.

- Jeg vil ikke stå opp! Wilmas søvninge mumling kom fra det ene hjørnet. - Dette er grusomt! Hun fortsatte å klage da hun så Vera nådeløst trekke opp rullegardinene foran vinduene. Avfallsbilene myste mot dagslyset idet de begynte å slå opp frontlyktene.

- Jeg er så trøtt, gryntet Walter. - La meg sove litt til!

- Vi jobbet så lenge i går, vi fortjener virkelig å hvile litt til! Waldemar var også grumsete i stemmen.

- Ikke snakk om! svarte Vera strengt. - Klokken er allerede over syv! Dere må vaske og stelle dere, og i dag kan vi ikke komme et minutt for sent. Vi kan ikke gå glipp av paraden!

Wanda sperret opp frontlyktene da hun hørte hva klokken var.

- Hjelp meg! Hvordan skal jeg få tid til å gjøre meg klar? Wilma, hjelp meg! ba hun den lille gatefeieren.

Waldemar tittet håpefullt ut gjennom garasjevinduet.

- Takk og lov at været er bra, sa han fornøyd. - Vi har flaks! Alt glitrer finere i sola, og dekorasjonene kommer til å skinne.

- Jeg håpet at været ble bra, fordi det er ikke morsomt å ha en parade i regn. Vi har hatt flaks hittil. Det har vært sol hvert år, og vi har bare måttet bekymre oss for å få solstikk, mumlet Goliat, den hengslete kranbilen.

- Hva gleder du deg mest til? Willy snudde seg mot ham. - Skal du være med i noen av konkurransene?

- Selvfølgelig, svarte Goliat. - Jeg skal vinne redebyggingskonkurransen! Han begynte å varme opp

ved å strekke på kurven sin.

- Er du ikke redd for konkurrentene? Vera ertet ham. - Ordføreren har invitert mange gjester, jeg er sikker på at det er noen der som knuser deg.

- Det er utelukket, svarte Goliat, full av selvtillit. - Jeg har øvd i hele år. Det er ingen tvil om at jeg er den beste!

- Du trenger ikke å bekymre deg for konkurranse, du heller. Walter rullet bort til Wanda, som febrilsk sto og gjorde seg klar. - Du kommer til å være den vakreste der!

- Tusen takk, Walter, svarte Wanda og rødmet. - Men jeg er ikke så sikker på det. Vet du hvem Amelia er? Du vet, den lille gatefeieren fra Brisby, hun som overrasket alle i fjor med det regnbue – fargede flagget festet på siden sin. Når jeg tenker på henne, synes jeg all pynten min bare er kjedelig søppel.

- Å, det var fint at du minnet meg på det, Wanda! Vi hadde nesten glemt dem! ropte Plaske, den vesle filledukka. Han åpnet garderobedøren og hentet frem et dusin fargerike flagg.

Alle fikk et som de festet ved siden av bakspeilet på høyre side. Og siden de var klare, stilte de seg opp to og to og ventet på at Samson skulle gi signal til dem om at de kunne dra avgårde. Han skulle lede prosesjonen av Blåsterbys avfallsbiler i Ren By – paraden.

- Kom igjen, la oss dra nå så vi ikke kommer for sent! Vera skyndet på dem. - Jeg kan nesten ikke vente med å treffe Philip!

- Hvem er Philip? spurte Willy nysgjerrig. - Jeg har aldri hørt om ham.

- Det viser bare at du ikke har vært lenge på miljøstasjonen, lo Walter. - Vera gleder seg veldig til Ren By – paraden hvert år, fordi hun møter sin gamle venn der. Og hvert år får vi høre om hvordan Philip for lenge, lenge siden reddet vår kjære tankbil da de var så unge at de såvidt hadde rullet av samlebåndet.

- Den historien kan ikke fortelles mange nok ganger! avbrøt Vera indignert. - Hvis Philip ikke hadde dyttet meg vekk, hadde jeg verken vært på en miljøstasjon i dag, eller her blant dere. Den fallende jernbiten ville ha lemlestet meg fullstendig. Jeg kommer aldri til å glemme hva han gjorde! Siden det har han vært min beste venn! Det er en skam at vi har så lite kontakt.

- Delegasjonen fra Brisby er her! Olga, den lille teddybjørnen, kom begeistret løpende inn i garasjen.

- Hva venter vi på? Kom igjen! Samson ga ordren. Motorene startet med et brøl, og avfallsbilene rullet ut av miljøstasjonen.

Innbyggerne i Blåsterby var ekstatisk. Gamle og unge var alle spente på å se Ren By – paraden, fordi det var den eneste anledningen til å se avfallsbilene fra miljøstasjonen marsjere samlet nedover

hovedgata, eskortert av avfallsbilene fra nabobyene. Store folkemengder ventet på den fargerike prosesjonen langs hele gata. Og da de første bilene dukket opp i begynnelsen av gata, ble de hilst med høye jubelrop.

Bilene fra Vesleby var dekorert med gule flagg. De tutet iherdig og blinket til de feststemte tilskuerene med frontlyktene. Etter dem kom en konvoi fra Epleby med grønne flagg, og til slutt kom avfallsbilene fra Blåsterby stolt rullende på rekke og rad. Delegasjonen fra Brisby hadde overgått seg selv igjen denne gangen. Ikke bare hadde de blå flagg vaiende på toppen av førerhusene, men de hadde også fargerike sløyfebånd på speilene.

Den glade prosesjonen stoppet et øyeblikk da en blond, liten gutt hoppet inn i gata og begynte å løpe mot en av avfallsbilene fra Epleby. Han tviholdt på et gigantisk, grønt eple og ga det til bilen med strålende øyne. Kranbilen blunket til ham, tok imot gaven med spaken og hjalp gutten tilbake på fortauet.

Wanda trengte ikke å anstrenge frontlyktene lenge før hun så en velkjent, blå avfallsbil.

- Det er så hyggelig å se deg, sa hun til kollegaen som kom fra Brisby. - Er det noe nytt hos dere? Har det skjedd noe interessant i det siste?

- Hei, Vera! Det har ikke skjedd noe spesielt, alt er som vanlig hos oss. Jeg vet at du gjerne vil høre nyheter, men jeg har dessverre ikke noe spennende å fortelle deg. Hvordan står det til med deg?

- Jeg har det fint, takk for at du spør. Jeg er bare litt bekymret, fordi jeg ser ikke Philip noen steder. Vet du hvor han kan være?

- Philip? Den gamle metallboksen? Jeg har ikke sett ham på evigheter. Men det hadde overrasket meg om han hadde dukket opp. I hans alder er det ikke vanlig å gå i parader. Jeg antar han ble tatt ut av sirkulasjon for lenge siden, og venter på å bli demontert i et avglemt lager et eller annet sted. Hvor skal du? ropte avfallsbilen fra Brisby overrasket etter Vera.

Det var få ting som kunne få den kloke, gamle tankbilen til å miste sin berømte besinnelse, men nå følte hun at hun måtte rulle bort raskt for å ikke eksplodere i sinne. - Hvem tror denne noksagten at han er? Ingen snakker om min venn på den måten. Tatt ut av sirkulasjon! Hørt slikt tull! Hun mumlet sint til seg selv mens hun nærmet seg området der blinkskyting – konkurransen var.

I hjørnet av fotballbanen sto fire gatefeiere omringet av tilskuere. Fire søppeldunker var plassert hundre meter fra dem. Hver by ble representert av en bil. Oppgaven til deltakerene var å fylle sin egen dunk med vann. Den som gjorde det raskest, vant konkurransen.

Konkurransen begynte med høye, oppmuntrende tilrop fra tilskuerene, men blinkskytingen

interesserte ikke Vera i det hele tatt. I stedet lette hun gjennom folkemengden med frontlyktene, og håpet at hun skulle få øye på Philip et eller annet sted. Men hun så ham ingen steder, så hun rullet videre til redebyggingskonkurransen. Konkurransen var i gang, og Goliat skulle akkurat til å feste et bildekk på toppen av en stolpe. Vera kastet et blikk på de andre konkurrentene, og smilte til Goliat for å vise at de ikke hadde en sjanse mot ham.

- Hva tror du om Goliat? sa en stemme. Vera hadde ikke lagt merke til at Klara hadde rullet opp ved siden av henne.

- Han har rett, ingen er bedre enn ham! svarte hun. - Hvor har du gjort av Malvina?

- Hun snakker med en avfallsbil fra Vesleby der borte, sa Klara og nikket i motsatt retning. - Jeg ville heller dra videre, fordi de drev og snakket om ulykker. Din venn Philip ble også nevnt.

- Og hva sa de om ham? Vera så spent på henne. - Han var ikke i en ulykke, vel?

- Ikke bekymre deg, sa Klara og forsøkte å berolige henne. - Bilene fra Vesleby sa at Philip hadde glidd i en sving og landet i en grøft. Heldigvis skjedde det ikke noe alvorlig, han mistet bare skvettlappene sine. Han sa også at han klarte ikke å komme seg opp av grøfta på egen hånd, så en bergingsbil måtte komme og hjelpe ham. Han er tross alt ikke en ung modell lenger!

Vera ble mer og mer rastløs. Hun rullet fra det ene stedet til det andre, men hun fikk ikke tankene vekk fra sin gamle venn. Da hun omsider stoppet for å samle tankene, kom det en stemme fra høyttaleranlegget. Avfallsbilene ble bedt om å rulle til det grå teltet som sto på torget for å få tegnet en vakker tegning på karosseriet.

- Har ikke du også lyst på en kul tattovering? ropte Willy til Vera, mens han stolt viste henne bildet som var malt på siden hans.

Vera vinket tilbake og sa at hun ikke ville ha en, og snudde seg raskt bort fordi hun kjente at frontruten hennes var full av dugg. Hun husket den store bulken Philip fikk på siden sin da han reddet henne. Den splitter nye bilen ble stygt skadet da han dyttet Vera unna den fallende jernbiten. Philip hadde aldri tillatt at bulken ble reparert. Han viste den heller frem og var veldig stolt av den.

- Dette er min heltemedalje, pleide han spøkefullt å si.

- Hvor i all verden er du, Philip? Vera sukket for seg selv. - Jeg tror jeg må finne meg et fredelig sted å roe meg ned på. Selv om jeg ikke finner Philip noen steder, betyr det ikke at det er noe i veien med ham.

I mellomtiden hadde ordføreren stilt seg opp på scenen som sto midt på torget, og snakket i mikrofonen.

- Kan jeg få litt oppmerksomhet, takk! Nå har vi kommet til dagens høydepunkt. Kjære alle dere som har kommet for å feire dagen, nå blir dere vitne til et svært viktig øyeblikk. Alle vi som bor i Blåsterby, Brisby, Epleby og Vesleby vet hvor mye vi har å takke avfallsbilene våre for. Hvis de ikke feide gatene våre, tømte avfallsdunkene våre, ikke hjalp oss å fjerne snø om vinteren, ikke var på vakt hvis det skjedde en ulykke – listen over ting de gjør for oss er uendelig – så ville ikke våre elskede byer være så rene og pene. Derfor vil jeg takke dem og uttrykke vår takknemlighet ved å dele ut en ny pris. Ordførerne i de fire byene har bestemt seg for å dele ut en pris for livslang innsats til de avfallsbilene som har jobbet utrettelig for byene våre i mange år, og som har utført mange minneverdige dåder i løpet av sitt lange liv. Nå skal jeg gi ordet til ordføreren av Brisby, som vil presentere den første vinneren av prisen.

Brisbys ordfører gikk høytidelig mot mikrofonen. Hun rettet litt på skjørtet sitt, og begynte å snakke.

- Vær hilset, alle sammen! Den muntre stemmen kom fra høytalerne. - Vi trengte ikke å tenke oss lenge om for å bestemme oss for hvem som skulle være den første til å få prisen. Vi er alle enige om at vi bare kan gi den til en virkelig helt. En avfallsbil som helt siden ungdommen har vist, ved flere anledninger, at han er i stand til å ofre seg for andre.

Folkemengden begynte å brøle, og alle gjettet hvem ordføreren tenkte på.

- Jeg kjenner bare en slik helt, mumlet Vera til seg selv, - Men han er ikke her akkurat nå.

- Gi en varm velkomst til Philip! Navnet til den gamle tankbilen kom som et ekko fra mikrofonen.

Vera måpte mot podiet. Philip, vennen hennes, rullet mot scenen med et nypolert karosseri og et bredt smil. Overalt hørtes jubelrop og tuting fra avfallsbilene, og alle var virkelig glade for anerkjennelsen av den gamle tankbilen.

Vera visste ikke hvordan hun kom seg gjennom den jublende folkemengden eller hvordan hun klarte å komme seg opp til Philip.

- Gratulerer, din rakker! Du skremte meg! Hun smilte glad mot ham. - Jeg har lett etter deg i hele dag. Hvor hadde du gjemt deg?

- De som organiserte dette ville at det skulle være en overraskelse, sa Philip, og så unnskyldende på henne. - Det er derfor de ikke ville at jeg skulle dukke opp før seremonien. Jeg kom til Blåsterby tidlig i morges, før prosesjonen begynte. Vær så snill å ikke vær sint på meg!

- Hvordan kan jeg være sint, svarte Vera lettet, - når jeg bare er glad for å ha deg her hel og uskadd!

- Bare nesten uskadd, sa Philip, og blunket til henne mens han snudde den bulkete siden sin mot fotografene.

SLUTT

